

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי אייל דרורי ז"ל

בן צביה ודב

נולד בעפולה

בתאריך כ"ט בניסן תשי"א, 5/5/1951

התגורר במוצא עילית

התגייס באוקטובר 1969

שרת בחיל השריון

נפל במלחמת ההתשה, בסיני

בתאריך ד' בניסן תש"ל, 10/4/1970

נקבר בבית העלמין בקיבוץ לוחמי הגטאות

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן דב וצביה. נולד ביום כ"ט בניסן תשי"א (5.5.1951) בעפולה. כשהיה בן אחד-עשר חודש חלתה אמו ואייל הועבר לקיבוץ לוחמי הגיטאות, לבית קרובי המשפחה, רחל ופייבקה סוירסקי. בביתם בקיבוץ מצא פינה חמה ולב מבין. הוריו ואחותו גרו במוצא עילית ואייל, שהיה קשור אליהם מאוד, הרבה לבקר אצלם. אייל היה ילד עדין ורגיש; אהב את היופי שבטבע, ספרות, מוסיקה, תיאטרון וסרטים טובים. בתקופת לימודיו חיבר שירים ופזמונים וכתב יומן. תחביבו היה איסוף בולים. הוא השתייך לחטיבת הנוער הקיבוצי והיה חבר בקבוצת "אורן", מחזור ה', של בית הספר בקיבוץ לוחמי הגיטאות. בקבוצה, בין חבריו, פסע בנתיבו הייחודי. בבית הספר היה פעיל בוועדת התרבות של בני גילו, ובשנים האחרונות אף ריכז אותה. אייל אהב את החיים ושאף למצות אותם ככל אשר יכול. את מסלול חייו הקצרים עשה מתוך חיוך של אושר. הוא היה בבחינת עולם מלא ועשיר, שפרץ כמעין המתגבר. הוא נהג לקדם בברכת "שלום" כל אדם שנודמן בדרכו. הוא הבין ללב כל אדם בצער, אך מעולם לא תבע זאת מזולתו. אחרי שסיים את לימודיו בבית הספר התיכון עבד במשק בענף האבוקדו, והיה מוכן תמיד לסייע ולהדריך בעבודה כל מי שיבקש.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אייל גויס לצה"ל בסוף אוקטובר 1969 והוצב לחיל השריון. ביום ד' בניסן תש"ל (10.4.1970), כעבור חמישה חודשים וחצי בלבד, נפל אייל על גדות התעלה. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות של קיבוץ לוחמי הגיטאות.

ביום השלושים לנופלו יצא יומן הקיבוץ "דפים", מוקדש לזכרו; ביום השנה הראשון לנופלו פורסם ספר לזכרו בשם "אייל".

דודי אייל בן דב וצביה. נולד ביום כ"ט בניסן תשי"א (5.5.1951) בעפולה. סיים את לימודיו בקיבוץ לוחמי הגיטאות. נפל על גדות התעלה ביום ד' בניסן תש"ל (10.4.1970).

9.5.1969

לענת שלום!!!

אילו ידעת, כמה התרגשתי כשקראתי את מכתבך, ויותר מזה – את הגלויה על כל הכתוב בה. מה גם שהחייל על העטיפה דומה לי ביותר. אינני יודע, אם הגלויה הגיעה בדיוק ליום הולדתי, כי הייתי שבועיים ב"אפעל". נדמה לי, שכתבתי לך על-כך – היינו מתפרפרים לתל-אביב, לסרטים, על חשבון ההוצאות, או הולכים לפארק הלאומי של רמת-גן ומשם לסטייקיה. אל תשאל, חיים משוגעים! אף פעם לא אכלתי כל-כך הרבה סטייקים – את יכולה לתאר לך את תל-אביב הזוהרת לבן קיבוץ, שמגיע אליה. עכשיו, כשנחזור, נתחיל לעבוד במרץ על חג-המחזור שלנו, שהוא חג סיום השנה הי"ב ללימודים –

ברור, שאת צריכה לראות זאת כהזמנה אישית, והייתי שמח לו יכולת לבוא – או קיי. ענתי, מחכה בקוצר-רוח למכתב הבא שלך

20.12.1969

לענת!...

האמיני לי, שהייתי רוצה לכתוב לך הרבה, אבל אין מה. אפילו אם אכתוב הרבה, הרי שהמכתב יגיע אליך מעוטר בפסים שחורים, טביעת אצבעותיה של הצנזורה. לכן, כתבתי רק משהו, ואת סלחי והמשיכי לכתוב, כי כשקוראים את מכתבין המורל עולה מעלה וזה עוזר מאוד להחזיק מעמד. אל תקבלי את הרושם שאני "מדופרס", אבל... כשאת כותבת על ריקודים, מתחשק לי לקום, לעזוב הכל ולבוא לרקוד אתכם – כשאת כותבת על סרטים אני מגורה, כי את המצרך הזה לא ראיתי הרבה זמן. מצחיק, שקיבלת הזמנה ללשכת גיוס. אבל מה נדבר, אני נזכר, איך התרגשתי כשקיבלתי אני את ההזמנה. אין לי הפעם שום שיר לצטט לך לסיום,

בכל זאת אני מסיים. כתבתי הרבה ומהר.

עוד לא כתבת לי את דעתך על חתימתי החדשה!

שלך החייל
(טביעת אצבע)

21.3.1970

לענת היקרה מכל!

אנסה לתאר לך את מצבי כעת, בצבעים טבעיים. לפני זמן קצר סיימתי את התורנות שלי במרכזייה, ואני יושב כעת ועוסק בכתיבת מכתבים. בחוץ מתחוללת סופת חול מטורפת. דבר כזה עוד לא ראיתי – אי-אפשר להוציא את האף החוצה ובפנים הכל צהוב מחול. כדאי היה לך לראות אותי כעת במצב מרשים זה, אבל מאוד לא נעים להימצא בו. בכל זאת ההרגשה טובה, אולי כי אני קיי נמצא ברקע, בתוך הטרוניסטור.

שלומות מסיני הצהובה

4.4.1970

לענתי שלומות!

ראשית, אנו בקו האש. אבל אל חשש, שקט פה וטוב. מכל מקום, זהו המקום, שבו אני מרגיש הכי טוב מכל המקומות, בהם הייתי בצבא עד כה. ראשית כל, סלחי לי שאני קצת "זועני", אבל זוהי הפעם הראשונה, שאני נמצא בקרב החבר'ה שלי, קיבוצניקים, החושבים ומתנהגים כמוני, אפשר לשוחח אתם, להתווכח על כל נושא, לפתור תשבץ ביחד ובכלל ליהנות. יש פה גם דתיים, ואתם יש הרבה על מה להתווכח –

אני בינתיים שותק, מפני שהם חבר'ה נחמדים ויש לי ביניהם ידידים, אבל תהרגי אותי, אם אבין אי-פעם מדוע כשאני בא בשבת לארוחת-בוקר ועומדות לפני תבניות ביצים, מדוע לא אוכל לעשות לעצמי חביתה הגונה וליהנות מהחיים? ... מלבד זאת, ענתי, ספרים יש פה למכיר. מה שחסר לי אלו הם מכתבים ממך.

לסיום אני מעתיק לך שיר של אלתרמן "דרשיח", שיר יפה-יפה, מקווה שתשמרי עליו.

נ.ב.: אין את חייבת להשליך השלכות או להסיק מסקנות לגבי השיר, ובמיוחד לא לגבי סופו...

אגב, אקווה שלא תשכחי שב-5.5, דהיינו בעוד חודש, יש לי יום-הולדת.